

Sygn. akt II Ka 412/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk SR del. Agata Kowalska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 r.

sprawy **R. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 29 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII K 64/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 podatku VAT) tytułem obrony z urzędu wykonywanej w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, stwierdzając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 412/13

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że w dniu 16 lipca 2011 r. w S., woj. (...), przy ul. (...) na terenie (...) po uprzednim wybiciu szyby w domku na działce nr (...), dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci dwóch sztuk piwa marki (...) o łącznej wartości 4 złotych i ciastka „Wafle orzechowe” o wartości 3,50 złotych – mienie o łącznej wartości 7,50 złotych na szkodę M. G., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał R. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. M. kwotę

619,92 zł tytułem obrony z urzędu wykonywanej w imieniu oskarżonego, zwolnił oskarżonego od opłaty i wydatków, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 444 kpk i art. 425 § 1 i 2 kpk zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk, art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego R. M.; dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego prowadzącą do bezzasadnego uznania, iż zeznania przesłuchanych w sprawie świadków są wystarczającym dowodem winy R. M. w zakresie przypisanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. M., po uprzednim wybicciu szyby i dostaniu się do wnętrza domku letniskowego zabrał w celu przywłaszczenia dwa piwa marki (...) i ciastka „wafle orzechowe” o łącznej wartości 7,50 złotych, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.

Ponadto, na wypadek gdyby Sąd odwoławczy nie podzielił powyższych zarzutów, dodatkowo na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 4 kpk zarzucił:

3. rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sytuacji, gdy w sprawie zachodzi przewidziany w art. 69 § 3 kk wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na orzeczenie wobec oskarżonego R. M. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego R. M. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na rozprawie odwoławczej obrońca poparł złożoną apelację. Oskarżony R. M. przyłączył się do apelacji swojego obrońcy i wniósł o uniewinnienie. Prokurator Okręgowy wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zarówno w zakresie, w którym wnosi o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, jak też ewentualnie o jego zmianę i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom podniesionym przez skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania, w sposób prawidłowy zebrał i ocenił dowody, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Przewód sądowy został przeprowadzony w sposób staranny, z zachowaniem wszelkich wymogów proceduralnych. Zebrane i ujawnione w sprawie dowody poddano wnikliwej i wszechstronnej analizie, a ocena ta jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i z tych względów nie narusza wskazań art. 7 kpk. Sąd Rejonowy w sporządzonym uzasadnieniu podał, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, argumentując przy tym swoje stanowisko. Wskazał też którym dowodom odmówił waloru wiarygodności i z jakiego powodu. Przeprowadzona ocena dowodów nie przekracza oceny swobodnej i dlatego nie może być skutecznie zakwestionowana. Nie sposób też przyjąć, aby Sąd I instancji nie uwzględnił wszystkich ujawnionych okoliczności i zebranych dowodów. Wbrew podniesionym zarzutom, wyjaśnienia oskarżonego R. M. zostały poddane ocenie, co znalazło wyraz w sporządzonym uzasadnieniu. Wynika z niego, iż Sąd rozpoznający sprawę obdarzył wiarą relację oskarżonego złożoną w postępowaniu przygotowawczym, w której to przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wersja ta znalazła bowiem potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale

dowodowym. Twierdzenia R. M., prezentowane na rozprawie, jakoby miał wejść na działkę nr (...) w poszukiwaniu kranu z wodą, gdyż był spragniony, zostały poddane ocenie krytycznej i potraktowane jako linia obrony zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Ocenę powyższą podziela Sąd odwoławczy. Nie sposób dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że na działce M. G. szukał jedynie wody, nie dokonał wybicia szyby w oknie i niczego nie zabrał z wnętrza domku. Przeczą temu bowiem całkowicie zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, w szczególności S. O., K. O., M. B. oraz pokrzywdzonej M. G.. Podkreślić należy, że poza pokrzywdzoną, wymienione osoby były bezpośrednimi świadkami zdarzenia. Przebywający w pobliżu S. O. i K. O. wyraźnie słyszeli brzęk wybijanej szyby, a następnie S. O. zauważył oskarżonego wchodzącego przez wybite okno do domku letniskowego M. G.. Po pewnym czasie M. B. zobaczyła, że oskarżony otworzył drzwi domku od środka i wyszedł na zewnątrz. Użytkownicy działek letniskowych ujęli oskarżonego bezpośrednio po dokonaniu czynu i przekazali przybyłym na miejsce funkcjonariuszom Policji. Zabezpieczono przy nim reklamówkę, w której znajdowały się m.in. dwa piwa marki (...) oraz ciastka „wafelki orzechowe”. Wszystkie te dowody we wzajemnych powiązaniu wskazują jednoznacznie, że oskarżony po uprzednim pokonaniu przeszkody poprzez wybicie szyby w oknie wszedł do wnętrza domku i zabrał w celu przywłaszczenia wskazane wyżej przedmioty. M. G. rozpoznała je jako swoją własność. Wyraźnie zeznała, że tydzień przed zdarzeniem zakupiła dwa piwa (...) i ciastka „Wafle orzechowe” w sklepie (...) i zaniosiła je do domku letniskowego kładąc na stole. Po zdarzeniu stwierdziła brak tych produktów. Zaprzeczyła, aby je wcześniej spożyła, zaś z jej pierwszych zeznań ujawnionych na rozprawie wynika, że jest jedynym użytkownikiem domku letniskowego (k.13). W związku z powyższym zawarte w treści apelacji twierdzenia obrońcy oskarżonego, iż przedmiotowe piwa i ciastka były takimi samymi lecz nie tymi samymi przedmiotami uznać należy za niczym nie popartą polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Nie sposób też zgodzić się i uznać za przekonującą argumentacji, iż fakt posiadania przez oskarżonego w zabezpieczonej przy nim reklamówce, poza produktami rozpoznanymi przez M. G. jako jej własność, dodatkowego piwa w szklanej butelce, wskazuje, że nie dokonał on kradzieży dwóch piw i ciastek z domku pokrzywdzonej. Rozumowanie powyższe jest nielogiczne. Fakt posiadania przez oskarżonego jednego piwa nie świadczy bowiem w żaden sposób, iż nie miał on zamiaru i nie dokonał kradzieży dwóch innych piw i ciastek. Tym bardziej, że jak wyżej wskazano, okoliczność ta znalazła pełne potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach.

Reasumując, należy uznać, że podniesione w apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego i niewłaściwej (dowolnej) oceny materiału dowodowego jak też błędu w ustaleniach faktycznych są niesłuszne i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji zarówno co do stanu faktycznego jak i winy oskarżonego, które w ocenie Sądu odwoławczego są prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk. Fakt ten został dowiedziony w sposób bezsporny, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Z aprobatą Sądu odwoławczego spotkało się także rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary. Przy ustalaniu jej wymiaru Sąd Rejonowy uwzględnił przesłanki wskazane w art. 53 kk przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść sprawcy. Mając na uwadze ustawowe zagrożenie przypisanego oskarżonemu występku, jak też jego działanie w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 2 kk, wymierzona kara w rozmiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za rażąco surową, orzeczona bowiem została w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Za niezasadny uznać należy podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej we wskazanym wyżej rozmiarze poprzez jej orzeczenie bez warunkowego zawieszenia wykonania. Nie można się zgodzić z twierdzeniem skarżącego, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi, wskazany w art. 69 § 3 kk wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na orzeczenie wobec oskarżonego R. M. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Zawieszając warunkowo wykonanie kary Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim okoliczności o charakterze podmiotowym, określone w § 2 przepisu art. 69 kk, a więc postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia, zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Są to przesłanki, które wskazują na pozytywną prognozę kryminologiczną i przekonanie, że zawieszenie wykonania kary jest wystarczające do osiągnięcia jej celów, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przepis art. 69 § 3 kk pozwala na skorzystanie

z omawianej instytucji wobec sprawcy z art. 64 § 2 kk w wyjątkowych, uzasadniających takie rozstrzygnięcie okolicznościach. Jednak te szczególne okoliczności, jak wskazano wyżej, dotyczyć muszą przede wszystkim pozytywnej prognozy kryminologicznej. Analizując je w odniesieniu do osoby R. M. należy podkreślić, że wszystkie one są dla oskarżonego niekorzystne. Jak wynika z akt sprawy był on wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Uznać zatem należy, że jest sprawcą niepoprawnym i zdemoralizowanym, a dotychczas stosowane kary nie wpłynęły na zmianę jego postawy w zakresie przestrzegania porządku prawnego. Negatywnie ocenić także należy zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. Nie podjął on bowiem żadnych starań o naprawienie szkody, nie wykazał żalu z powodu popełnionego czynu. Dotychczasowa linia życia oskarżonego wskazuje, że tylko kara o charakterze izolacyjnym jest w stanie spełnić wobec niego swe pozytywne cele wychowawcze i zapobiec ponownemu popełnieniu przestępstwa.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji uwzględnił wszystkie wskazane wyżej okoliczności, jak też te z art. 53 kk prawidłowo oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego. Za prawidłowością tego rozstrzygnięcia przemawiają przede wszystkim takie okoliczności jak motywacja sprawcy, którą była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, zuchwały sposób dokonania czynu, jego dotychczasowy sposób życia, uprzednia karalność i dopuszczenie się przedmiotowego występku w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 2 kk. Wszystkie te okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego nie pozwalały na warunkowe zawieszenie wobec oskarżonego wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.

Koszty obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze uzasadnia treść § 14 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że ich uiszczenie, z uwagi na pobyt w zakładzie karnym byłoby dla niego zbyt uciążliwe.